

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ 7

ΑΔΙΚΟΥΣΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ἐξ ἀφρρηῆς σπουδαιοτάτης ἀντιθέσεως διαδηλωθείσης ἐπ' ἐσχάτων κατὰ τινὰς διέξας μεταξὺ τῆς ἐπισήμου δικαιοσύνης καὶ τῆς λαϊκῆς, τῆς ἐκφραζομένης διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ἀνεκινήθη κατ' αὐτὰς ἐν τῷ τύπῳ δλόκληρον τὸ δικαστικὸν καὶ δικαστηριακὸν παρ' ἡμῖν πρόβλημα. Ἐκ τῶν ἐν ταῖς συζητήσεσι δὲ διαμειφθεισῶν γνώμων, προερχομένων οὐ μόνον παρὰ κορυφαίων νομομαθῶν, οὔτινες δικηγοροῦσιν ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν δικαστηρίοις καί, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των, γνωρίζουσιν πολλῶν πλείονα τῶν ὅσα εἴτε ὁμολογοῦσιν, εἴτε καὶ ὑπαινίσσονται, ἀλλὰ καὶ παρὰ διακεκριμένων ἐπισήμων τῆς Θέμιδος λειτουργῶν, ἐκ τῆς δικαστικῆς των πράξεως καὶ πείρας ἐπ' ἴσης πλείστα περιστατικὰ γινωσκόντων, διαπιστῶνται, δυστυχῶς, ὅτι πρὸ ἱκανοῦ χρόνου ἐν κυρίῳ διεπραγματεύθημεν ἄρθρω, ἀφετηρίαν λαμβάνοντες ἐκ τοῦ ἀνηθίκου ἐκείνου θορύβου, ὅστις ἐν τῷ Τύπῳ ἠγέρθη περὶ δῆθεν καταχρήσεων ἐν τῷ Γενικῷ Ἐκκλησιαστικῷ Ταμείῳ, θορύβου, ὅστις ἔσχεν ὡς συνέπειαν οὐ μόνον τὴν δυσφάμισιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπὸ τῆς ἐπισήμου δικαιοσύνης θετικὴν ἀδικίαν προσώπων παντελῶς ξένων πρὸς τὰ καταγγελλόμενα δῆθεν ἀδικήματα. Τὸ δὲ λυπηρότερον ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τῆς λυπηρᾶς θέσεως, εἰς ἣν ὠλισθητεν ἢ παρ' ἡμῖν δικαιοσύνη, εἶνε, ὅτι, ἔπισθεν καὶ διὰ μέσου τῶν οὐχὶ καὶ τόσον συγκεκαλυμμένως γραφέντων ὑπὸ τῶν μνημονευθέντων νομολόγων καὶ δικαστικῶν λειτουργῶν διαβλέπεται καὶ διαγιγνώσκει πολὺ τραγικωτέρα ἢ δρᾶσις τῆς ἑλληνικῆς δικαιοσύνης ἢ ἔσονθα ἠδύνατό τις νὰ ὑπολάβῃ.

Τὸ πρᾶγμα εἶναι εἰς ἄκρον λυπηρὸν, ἀλλ' ἅμα καὶ λίαν εὐχάριστον, διότι, εἴτε ἐκ τῆς ἀτελείας τῆς δικαστικῆς νομοθεσίας προέρχεται ὁ ἐκτροχιασμὸς οὗτος τῆς δικαιοσύνης ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτῆς προσορισμοῦ, εἴτε ἐξ ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν, εἴτε ἐξ ἀσδήποτε ἄλλης αἰτίας, ἐστράφη, ἐπὶ τέλους, εἰς τὴν ἀνωμολίαν

ταύτην ἢ προσοχῆ, καὶ δὴ ἐκείνων, οὔτινες δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐπὶ τοῦ πράγματος ἔγκυρον καὶ αὐθεντικὸν λόγον. Δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι εἰς ἐκ τῶν ἀκρογωνιαίων λίθων, ἐφ' ὧν οἰκοδομοῦνται ἡ πολιτεία καὶ ἡ κοινωνία, εἶνε ἡ δικαιοσύνη, ἡ δὲ ἄμεστος καὶ δικαία ἀπονομὴ τοῦ δικαίου εἶνε ὁ ἀπαραίτητος βῆρος τῆς καλῶς ὀργανωμένης καὶ χρηστῆς πολιτείας.

Διὰ τοῦτο ἡ «Ἐκκλησία», ἥτις πρώτη ἔβηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τὴν πληγὴν, χαίρουσα ὅτι οἱ πάντων ἀρμοδιώτεροι ἤχθησαν εἰς τὴν ἀνευ περιστροφῶν καὶ κατὰ τὸν δημοσιώτερον τρόπον διαπίστῶσιν τῆς παρ' ἡμῖν εἰς βᾶρος ἀθῶν καὶ ἐντίμων πολιτῶν ἐκδηλουμένης ταύτης καταφώρου ἀντινομίας τῆς «ἀδικούσης δικαιοσύνης», ἐδελπιστεῖ, ὅτι οἱ ἀρμόδιοι συντόμως θὰ ἐπιληφθῶσι τῆς διορθώσεως τῶν κακῶς ἐχόντων. Τὸ γεγονός, ὅτι αὐτῆς τῆς ἀστυνομίας τὸ ἐπὶ τῶν ἡθῶν τμήμα παρητήθη δλόκληρον μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀθῶσιν ἐπ' αὐτοφώρῳ ὑπ' αὐτῆς συλληφέντων χαρτοπαικτῶν, ἐπὶ μακρὸν παραδαινόντων τοὺς νόμους τοῦ Κράτους ἐν χαρτοπαιγνίῳ λάθρα λειτουργοῦντι ἐν οἰκίᾳ ἰδιωτικῇ, ἀποτελεῖ τὸ κορυφωμα τῆς διαπιστώσεως τῆς ἐλαττωματικῆς δικαστικῆς νομοθεσίας, ἥτις ἀπαιτεῖ τὴν ταχίστην τῶν ἀτελειῶν τῆς διορθώσιν.

ΑΘΩΣ Ἡ ΡΩΜΑ

Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἰστορίας τοῦ ἐν Ρώμῃ Παπικοῦ Ἰνστιτούτου τῶν Ἀνατολικῶν Σπουδῶν Ἰησουίτης πατὴρ Giorgio Hoffman ἐξέδωκεν ἐσχάτως ἰταλοστὶ εἰδικὴν μονογραφίαν, ἐκ σελίδων 47, περὶ τῶν σχέσεων τῶν ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐδρας. Καὶ δικαιολογεῖ μὲν τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ ὁ συγγραφεὺς ἐκ τῶν τελεσθεισῶν ἐν Ρώμῃ πέρουσιν ἀναμνηστικῶν ἐορτῶν τῆς ἐν Νικαίᾳ Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, προφανῶς ὁμῶς στοχάζεται τοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ νὰ καλέσῃ τὸν Ἄθω εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Πάπα.

Ἐμπροσθέν τῶ ὄντι ὁ συγγραφεὺς μετὰ ζήλου τὴν μεγάλην ὄνειρα τοῦ Ρωμαϊκοῦ Θρόνου ἀναπολῶν τὸ γεγονός ὅτι κατὰ τὴν ἐν Φλωρεντία Σύνοδον (1438 1439) ὑπέγραψαν τὸν Ὄρον τῆς ἐνώσεως καὶ τρεῖς Ἠγούμενοι τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους γράφει μετὰ πόθου «θὰ ἔλθῃ καιρὸς, ὅτε ἐκ νέου τὸ Ἅγιον Ὄρος θὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας; Τὸ προσεῦχεσθαι καὶ ἐργάζεσθαι ὑπὲρ τοῦ ὑψίστου ταύτου σκοποῦ δὲν εἶναι ἀπίτη, εἶναι συνέχεια τῆς ἀρχαίας παραδόσεως τοῦ ἀπιστολικοῦ ζήλου, ὅστις οὐδέποτε μεταβάλλεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρώμης».

Τὴν μονογραφίαν ταύτην ἀπαρτίζουσιν ἡ πραγματεία καὶ διάφορα ἔγγραφα, Λατινιστί, Ἰταλιστί καὶ Γαλλιστί, κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνέκδοτα, ὡς γράφει, μέχρι τοῦδε, ἀτινα καὶ χρησιμοποιεῖ ὡς πηγὰς. Διὰ τῶν ἐγγράφων τούτων, ἀποτελούντων πηγὴν μονιμωρῆ, καθ' ὅσον προσέχονται ἐξ ὀργάνων τῆς Προπαγάνδας, φρονεῖ ὁ συγγραφεὺς, ἐπιχέεται φῶς εἰς θέματα ἐλάχιστα μελετηθέν, ὅλον αἱ σχέσεις μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης καὶ τοῦ Ἀιματολικῆς Μοναχισμοῦ.

Ὁ συγγραφεὺς ὀπίπτει τὴν ἰδέαν ὅτι ἐὰν παρόμοιαι ἔρευναι ἐγίνοντο καὶ περὶ τῶν ἄλλων Μονῶν τῆς Ἀνατολῆς θὰ ἐγίνετο κατὰ γενικὸν συμπέρασμα δῆλον, ὅτι τόσον ἐκ μέρους τῆς Ρώμης, ὅσον καὶ ἐκ μέρους τῶν Ἀνατολικῶν μοναχῶν ἐξεδηλοῦντο πόθοι ἀμοιβαίας προσεγγίσεως καὶ ἐνώσεως. Ἀφιερωθὲν δὲ τὸ πόνημα αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦτης πατὴρ εἰς τὰ Μοναστήρια τῆς Ἀνατολῆς «τὰ κεχωρισμένα ἀκόμη ἀπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας», εὔχεται ἵνα ταχέως ἀνανεωθῇ ἡ χαρὰ, ἡ ἐκφρασθεῖσα ἐν τῇ Συνόδῳ τῆς Φλωρεντίας διὰ τῶν ἐξῆς «εὐφραινέσθω καὶ ἡ μήτηρ Ἐκκλησία τὰ ἐαυτῆς τέκνα μέχρι τοῦδε πρὸς ἄλληλα στασιαζόντα εἰς ἐνόητά τε καὶ εἰρήνην ἤδη ἐπανιόντα ὀρώσα».

* *

Αἱ μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀθῶν καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐδρας φερόμεναι σχέσεις, ἐφ' ὧν ὁ συγγραφεὺς ἠθέλησε νὰ στηρίξῃ τὸ οἰκοδόμημα τῆς παρουσίας ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ ἐρευνῆς καὶ τὰς μεγαλειώδεις αὐτοῦ εὐχὰς, χρονολογοῦνται μὲν ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ 1626, ἀναφέρονται δὲ εἰς ἀνεπισήμους καὶ τυπικὰς μᾶλλον ἐπαφὰς μεμονωμένων προσώπων, οὐδόλως δ' ἐκπροσωποῦσι συνολικὴν τινα ἐπίσημον θέλησιν τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων.

Ἡ μελέτη τοῦ κ. Hoffman ἀποδεικνύει ἀκριβῶς «ἕνα» ζῆλον αὐτοῦ δραστήριον ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τῆς Ἐκκλησίας τ.υ., ἔτι δὲ μᾶλλον ἀποκαλύπτει τὴν ἐνεργ-

γητικότητα καὶ τὴν πληθὺν τῶν μεθόδων, δι' ἧν γνωρίζει νὰ δεῖ ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης. Ἀπηχεῖται διὰ τῆς μονογραφίας ταύτης καὶ ἡ γνώμη ὅτι, ἂν ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει ἐγκαθιδρύετο «σταθμὸς καθολικὸς» θὰ ὑπῆρχε μεγάλη ἐλπίς ἐνώσεως καὶ τῶν Ἀιματολικῶν λαῶν πρὸς τὴν Παπικὴν Ἐδραν.

* *

Ὁ συγγραφεὺς ποιεῖται μνησίαν τοῦ πρώτου ἐκ μέρους τῆς «Ἱεροπανάνδας Πίστεως» ἀποσταλέντος εἰς Ἀθῶν ἱερέως Ἀλεξάνδρου Βασιλοπούλου, κατὰ τὸ 1627. Ἀναφέρει δὲ ὅτι οὗτος δι' ἐκθέσεως αὐτοῦ πρὸς τὴν Προπαγάνδα προέτεινε τὴν ἰδρυσιν Ἀποστολῆς εἰς Ἅγιον Ὄρος, συνίστα δὲ νὰ ἀρχίσῃ ἡ προπαγανδιστικὴ ἐργασία ἀπὸ τῶν ἱερῶν Μονῶν τῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ τοῦ Διονυσίου. Ἡ ἐπακολούθησασα ὅμως σχετικὴ ἐνέργεια εἰς οὐδὲν κατέληξεν ἀποτελεσμα πρὸς ὀργάνωσιν τῆς Ἀποστολῆς.

Ἄλλην σημαντικὴν ἀφορμὴν προσεγγίσεως εὐρίσκει ὁ συγγραφεὺς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἱερῶν Μονῶν Ἀθῶνος ὑπὸ τοῦ ἱερέως Canachio Rossi (1628), ὅστις καὶ ἐν τῇ πρὸς τὴν Προπαγάνδα ἐκθέσει αὐτοῦ ἀνέφερεν, ἐν ἄλλοις, ὅτι εἶρε παρὰ τοῖς Μοναχοῖς ἔξοχον ὑποδοχὴν, καὶ ὅτι πολλάκις οἱ Μοναχοὶ ἐξέφρασαν αὐτῷ τὸν πόθον τῆς ἐνώσεως, ὃν πόθον ἐξέφρασαν αὐτῷ δῆθεν καὶ ὁ ἐν τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ τότε ἐφησυχάζων περὶ τὴν Κωνσταντινουπόλεως Ἀνθιμος Β' καὶ ἕτερός τις ἐπίσκοπος διαμένων ἐν τῇ Μονῇ Ἐσφιγμένου.

Διεξοδικώτερον ἐκθέτει ὁ συγγραφεὺς τὰ τῆς ἰδρύσεως καὶ λειτουργίας ἐν Ἁγίῳ Ὄρει «Καθολικῆς Σχολῆς», (1636—1641), ἐν τῷ Πρωτῷ τῶν Καρῶν, ἧς πρῶτος διευθυντὴς ὑπῆρξεν ὁ Νικόλαος Rossi, ἀνεπίδος τοῦ μνημονευθέντος ἱερέως Canachio.

Ὁ συγγραφεὺς ἀναγράφει καὶ τοῦτο ὅτι τῷ 1633 οἱ Ἰησοῦται, οἵτινες μεγάλως ἐκινήθησαν καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ ὑποθέσει, ἔτρεφον ἐλπίδα βιαιωτάτην ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐγκαθίδρουν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει «Καθολικὴν Ἀποστολὴν», τοῦτο δὲ τοσοῦτον μᾶλλον, ὅτιον, ὡς γράφει, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κύριλλος Κονταρῆς, ὁ ἀπὸ Βεροῦας, ἔμελλε νὰ γράψῃ ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο εἰς τὰς ἱερὰς Μονὰς τοῦ Ἀθῶν, πράγμα ὅμως, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγένετο, ἐπειδὴ μετ' οὐ πολὺ κατέλιπε τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον.

* *

Γενικῶς εἰπεῖν, τὰ χρησιμοποιούμενα ὑπὸ τοῦ κ. Hoffman γεγονότα δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς σοβαρὰς ἀντιλήψεις καὶ τὰ συμπεράσματα αὐτοῦ. Εἶναι ἀπλῆ ἐξιστόρησις τῶν ἀγνώστων εἰς ἡμᾶς ἀποπειρῶν

τῆς Ρώμης πρὸς προσεταιρισμὸν τῶν Μοναχῶν τοῦ Ὁρους, οὐδαμῶς δὲ ἀμοιβαίων τινων ὑπὲρ ἐνώσεως σχέσεων. Ἄλλ' εἶναι συγχρόνως ἡ ἐργασία τοῦ Ἰησοῦ του Πατρὸς καὶ μία ἐκδήλωσις τάσεων ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἀνωμάλων περιστάσεων, ὑφ' ἧς τελεῖ ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολή. Καὶ αὐτὸς πάντως εἶναι ὁ λόγος, δι' ὃν ὁ καθηγητῆς τοῦ Παπικοῦ Ἰνστιτούτου ἠΐχαριστήθη νὰ ὑπερτιμήσῃ τὴν ἀξίαν καὶ τὸν χαρακτῆρα τυπικῶν τινων ἐπαφῶν Δυτικῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ Ἄθω, οὐδ' αὖτος οἱ Μοναχοὶ ἐκ τῆς λοξενίας ἢ φιλοφροσύνης ἢ κηρικῶν τινων περιστάσεων προσεφέρθησαν πρὸς αὐτοὺς ἀδελφικῶς. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει, ὅτι οἱ διέποντες τὰ ἡμέτερα ἐκκλησιαστικὰ πράγματα δὲν πρέπει νὰ λάβωσιν ὑπὸ σημείωσιν τὴν ἐκείναι του, περὶ οὗ ὁ λόγος, ἰηουταϊκοῦ βιβλίου. Ἄς λάβωσι δὲ αὐτὸ ὑπ' ὄψιν καὶ οἱ Ἄγιοι.

Ἄρχιμ. ΕΜΜ. Ι. ΚΑΡΠΑΘΙΟΣ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῆ ΕΒΡΑΪΟΙ

Ἡ αἰθουσα Κάρνεζι, τῆς πόλεως Νέας Ὑόρκης, εἶνε μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας καὶ πολυτελεστερας αἰθούσας τοῦ κόσμου ὅλου. Εἶναι μεγίστης χωρητικότητος, οὕτως ὥστε νὰ παρακάθηνται ἐν αὐτῇ ἀνέντως πολλαὶ χιλιάδες ἀκροατῶν. Ἡ διευρῦθιμις αὐτῆς εἶνε κατὰ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς, ἡ δὲ ἀκουστικὴ τῆς σπανιωτάτη, ἀποδίδουσα καθιρώματα καὶ εὐκρινῶς τὴν φωνὴν τοῦ ὁμιλοῦντος καὶ μεταφέρουσα αὐτὴν καὶ εἰς τὴν τελευταίαν ἀπόκεντρον γωνίαν.

Εἰς τὴν ὥραιαν αὐτὴν αἰθουσαν προχθὲς ἐσπέραν ἔτρεξαν ἄπειρα πλήθη ἀπὸ ὅλους τοὺς κλάδους τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν καὶ ἀπὸ πολλὰς ἐθνότητος, διὰ ν' ἀκούσουν τὸν διάσημον πλέον ἀπὸ χθὲς καταπάντα ἀγγλομαθῆ Ραββῖνον τῆς Ἑβραϊκῆς Συναγωγῆς σεβάζμιον κ. Γουαίτς, ἀπόφοιτον δύο Πανεπιστημίων, ἐνὸς Ἑυρωπαϊκοῦ καὶ ἐνὸς Ἀμερικανικοῦ, καὶ γνωστὸν διὰ τὴν φιλανθρωπικὴν του δρασίαν μεταξὺ τῶν Ἑβραίων συμπατριωτῶν του.

Τὸ θέμα αὐτοῦ «Ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός;» ἀγγεῖθ' ἐν τῶν περισσοτέρων ἡμερησίων τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ δι' ἕτερον Ἑβραϊκῶν ἀγγελίων, διανεμηθειῶν μεταξὺ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ στοιχείου τῆς κάτω καὶ ἄνω πόλεως, προσεῖλκεσε πολλοὺς ἐκ τοῦ ἀνεπτυγμένου ἰδίως κόσμου, διὰ ν' ἀκούσουν ἕνα ἐκ τῶν ὑποτιθεμένων μέχρι τοῦδε φανατικῶν Ραββίνων μίαν αὐθεντικὴν προσωπικότητα.

Μὲ πολλὴν εὐχολίαν καὶ μὲ ἀκαταγώνιστον εὐχέρει-

αν λόγου ἐξήντησε τὸ θέμα του, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ὁ λόγιος Ραββῖνος, ἐνδιαφερόντως δὲ παρηκολούθησεν αὐτὸν ἐπὶ 1½ ὥραν τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπανειλημμένως τὸν διέκοπτε διὰ νὰ τὸν ἐπευφημήσῃ καὶ τὸν χειροκροτήσῃ παταγωδῶς δ' αὐτὰς τολμηρὰς καὶ πρωτακούστους ἀπὸ Ἑβραϊκῶν στόμα ἰδέας του.

Μεταξὺ ἄλλων ὁ σοφὸς Ραββῖνος εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ: «Μελέται μου, συνεχεῖς καὶ ἀδιάκοποι, ἐπὶ 25 σχεδὸν ἔτη, ἐπίσκεψις τῶν οἰκείων τόπων ἐπὶ 3 φορές, κατὰ διαφόρους καιρούς, μὲ βίαιον νὰ πεισθῶ τελείως ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν εἶνε πρόσωπον μυθικόν, ὡς ὁ Προμηθεὺς, ἀλλ' ἦλθεν ἐπὶ τῆς γῆς πρὸ 1925 ἐτῶν χάριν τῆς ἀληθείας καὶ ὑπὲρ τῆς σοφείας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Χάριθ οὐλοβαλλόντως ὅτι σήμερον, κατόπιν πολυχρονίου ψυχικῆς προπαρασκευῆς, ἐλείσθην τελείως περὶ τῆς πραγματικῆς αὐτοῦ γεννήσεως καὶ ἀναστροφῆς μετὰ τῶν τότε κατοίκων τῆς Παλαιστίνης.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐὰν ἦτο πρόσωπον μυθικόν ἢ ἐὰν ἦτο ἀπλῶς εἷς ἀπὸ τοὺς λεγομένους «μεγάλους ἀνδρας», δὲν θὰ περιελάμβανεν ὑπὸ τὸ ἀκατάλυτον αὐτοῦ πνευματικὸν κράτος ἑκατομμύρια ὀπαδῶν ἕως σήμερον καὶ δὲν θὰ εὐρίσκοντο τόσοι μεγάλοι ρήτορες καὶ σοφοὶ διὰ νὰ ἀπασχοληθῶσι μὲ τὰ δόγματα αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀκατάβλητον τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ κύρος των μέχρι σήμερον. Ἐὰν ἡ ἀνθρωπότης, εἶπε, δὲν εἶνε σήμερον ὅπως ἔπρεπε νὰ εἶνε καὶ ὅπως τὴν ἠθέλησεν ὁ Ἰ. Χριστός, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι τὰ δόγματά του δὲν ἦσαν ἀληθῆ, ἀλλ' ὅτι ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἔμαθε πῶς νὰ ἐφαρμόσῃ τὰ εὐγενῆ καὶ μεγάλα ἀνθρωπιστικά του διδάγματα.

Ὁ Ἰ. Χριστός, ἐξηκολούθησεν ὁ λόγιος Ραββῖνος, ὑπῆρξεν, ἔζησε καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ παραδεχθῆ κανεὶς, ὅσον προκατειλημμένος καὶ ἂν εἶνε, τὴν ἀδιαφιλονίκητον αὐτῆν ἀλήθειαν, τὴν ὁποῖαν ἀνέπτυξαν καὶ οἱ μεγαλύτεροι ἱστορικοὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν, εἶπε, θὰ κηρύξω εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφούς μου Ἑβραίους ὅλου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, διότι εἶνε ἀνάγκη κάθε Ἑβραῖος νὰ παραδεχθῆ τὸ γεγονός αὐτὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ πρὸ 1925 ἐτῶν».

Τελευτῶν ὁ ρήτωρ ἔδωκε τὴν πληροφορίαν ὅτι καὶ ἄλλος πρὸ αὐτοῦ Ἑβραῖος, ὁ σοφὸς Δρ Ἰωσήφ Κλάουσερ, ἥδη Κυθηγητῆς τοῦ Ἑβραϊκοῦ Πανεπιστημίου τῆς Παλαιστίνης, ἔγραψε περὶ τῆς πραγματικῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἰησοῦ, εἰς τὸ σπουδαῖον αὐτοῦ σύγγραμμα «Ἰησοῦς ὁ ἐκ Ναζαρέτ».

Κλείων τὴν σοφὴν του διᾶλεξιν ὁ Ραββῖνος πα-

ρεκάλεσε κάθε παρόντα, εἰς τὴν αἰθουσαν Ἑβραίων νὰ σκεφθῆ βαθυτάτα ἐπὶ τῶν ἀληθειῶν, τὰς ὁποίας ἔρωιψε, καὶ νὰ μεταδώσῃ ταύτας καὶ εἰς ὅλους τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς του.

Νέα Ὑόρκη 29 Δεκεμβρίου 1925

Ἄρχιδ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΛΥΖΩΙΑΔΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ «Ἐπίσημος».

Νομίζει τις, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ἢ ἐξαιρετικὴν χάριν ἔδειξε πρὸς τὴν ἐν Ἑλλάδι ὀρθόδοξον θρησκείαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ὀρθοδόξων ὀνομάσαν αὐτὴν «ἐπίσημον» διὰ τὰ ἀξιοῖ παρ' αὐτῆς ἀτελεύτητα ἀνταλλάγματα, ἢ ἐπί-ηδες ὠνόμασεν αὐτὴν οὕτω διὰ τὰ εἶνε ὁ ἐπίσημος καὶ πρόχειρος στόχος της. Διότι δυσκολεύεται τις νὰ εὕρῃ ἄλλην ἐξήγησιν τῶν ἐκάστοτε ἐπὶ βλάβῃ μὲν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει ἀνατροφῆς τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων λαμβανομένων μέτρων, ἐπὶ ὑποστηρίξει δὲ καὶ ὠφέλειά δι' ἀφθόνωσ παρεχομένων εὐκολιῶν οἰοῦντι ἄλλοι ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἑλλάδι θρησκευτικῶ καὶ ἐκκλησιαστικῶ συγκροτήματος. Ἄν τούλάχιστον προήρχετο ὠφέλειά τις εἰς τοὺς πολίτας του ἐκ τῆς ὑποστηρίξεως ἢ καὶ τῆς ἀνοχῆς ἔστω τιῶν ἐκ τῶν τελευταίων, τὰ ὁποία ὑπονομεύουν τὴν θρησκευτικὴν ὑπόστασιν τῶν μελῶν τῆς «ἐπίσημου» Ἐκκλησίας, τὸ πρᾶγμα ἴσως θὰ ἦτο εὐνόητον. Ἄλλ' ὅταν οἱ ὀρθόδοξοι Ἑλληνό-παιδες διδάσκονται ἐν τοῖς σχολείοις, φέρ' εἰπεῖν, τῶν διαβοητῶν οὐνιῶν καὶ τῶν ἄλλων κατολικῶν ταγμάτων νὰ περιφρονοῦν καὶ νὰ μισοῦν τὴν πατρίδα των καὶ τὸ ἔθνος των καὶ ὅταν ὑπονομεύηται ἐν ταῖς ψυχαῖς των αὐτῇ ἢ ἐθνικῇ των ὑπόστασις καὶ οἰκοδομεῖται ἐν αὐταῖς ὁ κοσμοπολιτισμὸς, νομίζομεν, ὅτι τὸ Κράτος εἴτε ἐκὸν εἴτε ἐξ ἀσυγγνώστου ἀδιαφορίας κυρολεκτικῶς αὐτοκτονεῖ. Τοιαῦται, τούλάχιστον, μελαγχολικαὶ σκέψεις αὐθόρμητοι γεννῶνται ὡσάν τις λαμβάνονται μετὰ παραβλάπτοντα τὰ συμφέροντα τῆς «ἐπίσημου» ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, παραλλήλως δ' ἀναινώσκομεν ἐν τῷ τύπῳ, ὁποῖαι μὲν καὶ ὁποῖαι εὐκολίαι περιέχονται εἰς τοὺς ξένους ὑπονομεύει τοῦ φιλοξενουμένου αὐτοῦ κράτους, ὁποῖα δὲ ἀνθελληνικὰ βιβλία καὶ διδάγματα παραδίδονται εἰς τοὺς Ἑλληνας ὀρθοδόξους μαθητὰς τοῦ Λεοντείου Λυκείου.

Ἡ κατεϋθύνσις τῆς προσοχῆς.

Ἰδιαίτῳ ἐν τῇ περὶ ἐξυγιάνσεως τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας κοινῇ προσπάθειά θὰ ἔπρεπε νὰ στραφῇ ἢ προ-

σοχὴ εἰς ἐξουδετέρωσιν τοῦ ἐκφυλισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε καὶ εἰς ἐνδημικὴν μετέβαλε νόσον τῶν μεταπολεμικῶν κοινωνιῶν ἢ εἰς τὰ ἀνώτερα κοινωνικὰ στρώματα αἰφνιδίᾳ εἰσόρμησις τῶν χυδαίων ἐκείνων τῆς κατωτέρας κοινωνικῆς ὑποστάθμης στοιχείων, ἃν ὁ θεὸς ἢ κοιλία καὶ τὰ ἰδεώδη ὁ διὰ τῆς αἰσχροκερδείας καὶ πάσης τῶν νόμων καταστρατηγήσεως εὐκολος καὶ τάχιστος πλουτισμὸς. Ἡ διὰ τοῦ χρήματος εἰσχωρήσασα πανταχοῦ ἐξωτερικῶς τε καὶ ἐσωτερικῶς καὶ πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς δύσοσμος αὕτη «ἀριστοκρατία» ἠκτινοβόλησε κατ' ἀνάγκην τὴν ρυπαρίαν τῶν διαλογισμῶν, τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν πράξεων της εἰς πάντας τοὺς κύκλους τῶν κοινωνικῶν ἐμφανίσεων, πρὸς τὰς χυδαίας δ' ὀρέξεις της, κατὰ λόγον εὐεξήγητον ἐμπορικῆς κερδομανίας, συνημορφώθησαν καὶ οἱ νόμοι τῆς προσφορᾶς, οἱ ὅποιοι δυστυχῶς διαφθείρουσι καὶ τὰ ὑγιᾶ τῆς κοινωνίας στοιχεῖα. Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἢ προσοχὴ δέον νὰ στραφῇ τὸ μὲν εἰς τὴν ἀποβαρβάρωσιν τῶν χυδαίων, τὸ δὲ εἰς τὴν δημιουργίαν οἰανῆς ὑγειονομικῆς ζώσης, δυναμένης νὰ προφυλάξῃ τοὺς ὑγιεῖς ἀπὸ τὴν νόσον τῆς μεταπολεμικῆς ἀγροικίας ταύτης.

Καρδινάλιος Μερσιέ.

Περὶ φθίνοντα τὸν Ἰανουάριον ἐτελεύτησεν ἐν Βρυξέλλαις ἐν ηλικίᾳ 75 ἐτῶν ὁ διάσημος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς βελγικῆς πόλεως Μαλὶν καὶ Καρδινάλιος Μερσιέ. Ἐπιστημονικὴ φυσιογνωμία γνωστῇ, ὡς χρηματίσας ἀπὸ τοῦ 1882 καθηγητῆς τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῇ τότε νεοσυστάτῳ ἔδρᾳ τοῦ περιφήμου Πανεπιστημίου τῆς Λουβαίν, διεκρίθη ἰδιαίτατα ὡς ἀρχιεπίσκοπος τῆς Μαλὶν διὰ τὸ ἀκατάβλητον θάρρος καὶ τὴν πατριωτικὴν, ἀλλὰ καὶ συνετὴν παρρησίαν, τὰ ὁποῖα ἐπέδειξε κατὰ τὰ τέσσαρα ἔτη τῆς γερμανικῆς ἐπιθίσεως καὶ κατοχῆς διαρκούντος τοῦ τελευταίου παγκοσμίου πολέμου. Ἡ φήμη του ἀπέβη παγκόσμιος, διὰ τῆς στάσεώς του δὲ εἶχεν ἀποκτήσει καὶ αὐτῶν τῶν Γερμανῶν τὸν σεβασμὸν. Ὁ τελευταῖος Καρδινάλιος, μετὰ τὸν πόλεμον, ἀνέπτυξε μεγάλην δραστηριότητα ἐν τῷ ζητήματι τῆς προσεγγίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν Ῥωμαϊκῆς καὶ Ἀγγλικανικῆς εἶνε δὲ γνωστὰ αἱ συσκέψεις αὐτοῦ μετ' ἀγγλικανῶν κληρικῶν καὶ ἄλλων θεολόγων, αἵτινες τσαυτὰ εἶχον προκαλέσει σχόλια εἰς τὸν διεθνῆ τύπον. Καὶ εἰς οὐδὲν μὲν κατ' οὐσίαν ἀπέληξαν αἱ συσκέψεις ἐκεῖναί τοῦτο δ' ὅμως ἀναντιρρήτως ἀπέδειξαν, ὅτι ὁ ἀποθανὼν ἀνώτατος κληρικὸς τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἦτο ἀρκούντως ξένος πρὸς τὴν ὑπερβολικῶς ἀποκλειστικὴν στενότητα τῆς ὑπάτης αὐτοῦ ἐν Ῥώμῃ ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς,

ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐνεκρίθη ἡ ἐκ τοῦ δημοσίου Ταμείου ἐνίσχυσις τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου δι' ἐπιχορηγήσεως 2 1/2 ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

—Δι' Ἐγκυκλίου αὐτῆς ἡ Ἱερά Σύνοδος συνέστησε πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας τὴν διάδοσιν τοῦ κατὰ τῶν Χιλιαστῶν συγγράμματος τοῦ κ. Μ. Γαλανοῦ. Ὁμοίως ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος συνέστησε πρὸς τὸν Κληρὸν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τὴν εὐχεῖαν διάδοσιν τοῦ ἀφελιμωτάτου τούτου βιβλίου.

—Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος συνήλθεν εἰς τακτικὰς συνεδρίας κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην, τὴν Δευτέραν καὶ τὴν Παρασκευὴν.

—Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγίου Φωτίου Πατριάρχου ΚΠόλεως τοῦ ὁμολογητοῦ τῷ παρ' ἁθόντι Σ ββάτω ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Πεντέλης, παρέστησαν δὲ κατ' αὐτὴν τὰ μέλη τῆς Ἱεράς Συνόδου καὶ ἕκ τῶν παρεπιδημούντων Ἀρχιερέων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, οἱ καθηγηταὶ καὶ οἱ μαθηταὶ τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς, πρὸς οὓς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὁμίλησε περὶ τοῦ Μ. Φωτίου προβαλὼν αὐτὸν ὡς ἄριστον παράδειγμα μιμήσεως.

—Τῇ παρελθούσῃ Τετάρτῃ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Σεβ. Μητροπ. Ὁρτυνος, τῶν Ἀρχῶν τοῦ Πειραιῶς καὶ πάντων τῶν ἐφημερίων, ἐγένοντο ἐπισήμως τὰ ἐγκαίνια τῶν ἐν Πειραιεῖ Γραφείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐν οἷς ἐγκατεστάθη ὁ Βοηθὸς Ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως κ. Θεόκλητος ὡς Γενικὸς Ἐπίτροπος καὶ Ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐν Πειραιεῖ. Μετὰ τὸν ἁγιασμόν παραδίδων ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τὴν υπηρεσίαν παρέστησεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐξαιρετικὴν ἀποστολήν του. Ἀπαντήσας ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος ἀνέπτυξεν αὐτὴν καὶ ὑπέδειξε γενικῶς τὴν σημασίαν τῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας, μεθ' ἧς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος λαβὼν αὐτὴν τὸν λόγον ὁμίλησε διὰ μακρῶν πρὸς τοὺς συγκεντρωμένους ἐφημερίους Πειραιῶς παραστήσας τὰ καθήκοντα αὐτῶν καὶ τὴν θέσιν τῶν ἐν τῇ κοινωσίᾳ.

—Τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Πανασσαεῦς ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τοῦ «Παγκοσμίου Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν διεθνoῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν», διάλεξις. Δι' αὐτῆς ὁ ἀγορευτὴς, ἀναπτύξας τὰ κατὰ τὰς μεγάλας καὶ ἐντόνους, μετὰ ὀνείευταῖον ἰδίᾳ παγκόσμιον πόλεμον, εἰρηνευτικὰς τάσεις καὶ τὰς ὀλονὲν πυκνωμένας προσπαθείας πρὸς συντονισμόν τῆς δράσεως τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς παγίωσιν τῆς ἀγάπης καὶ τῶν φιλῶν διαθέσεων μεταξὺ τῶν λαῶν, τῶν ἐθνῶν, καὶ τῶν κρατῶν, ἐξέθηκεν εἰς τὰς ἐργασίας τῶν κατὰ τὸν παρελθόντα Αὐγούστον ἐν Στοκχόλμῃ συγκληθέντων συνεδρίων, καὶ τὰ πορίσματα αὐτῶν. Τὴν διά-

λεξιν ἐτίμησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Π. Κουντουριώτης, παρέστησαν δὲ κατ' αὐτὴν πολλοὶ Ἱεράρχαι, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πολλοὶ λόγιος κόσμος. Κατὰ τὴν ἐκ τῆς αἰθούσης ἔξοδον τοῦ πλήθους μετὰ τὴν διάλεξιν διενεμήθη εἰς πάντας τεύχος ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Συμβουλίου ἐκδοθὲν καὶ περιέχον τὰ κατὰ τὴν σπουδαίαν ταύτην διεθνήν ὁργάνωσιν καὶ τὴν μέχρι τοῦδε δρᾶσιν αὐτῆς.

—Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἐποιήσατο ἐπίσημον ἔναρξιν τῶν παραδόσεων αὐτοῦ ὁ νέος καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Π. Μπουτσιώτης, διδάξας περὶ τῶν Φιλισταίων καὶ τοῦ Αἰγαίουκρητικοῦ πολιτισμοῦ. Παρέστησαν κατὰ τὸν ἔναρξιν οἱ Μακαρ. Πρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου μετὰ τῶν σεβ. συνοδικῶν συνεδρῶν καὶ ἄλλων παρεπιδημούντων Ἱεραρχῶν, οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πλήθος πολὺ φιλομούσων.

—Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἀπέστειλεν ἔγγραφον πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν καὶ ὑπέβαλε τὴν παράκλησιν ὅπως διατάξῃ τὴν πρόληψιν τοῦ κινδύνου τελείας ἀπογυμνώσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς περιουσίας αὐτῆς. Διότι διὰ τοῦ Νομ. Διατάγματος τῆς 26ης Ἰανουαρίου ἐ. ἔτους τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 26 Τεύχος Α' φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως «Περὶ ἀκυρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 15ης Νοεμβρίου 1923 Ν.Δ. κλπ.» καὶ ἐν τῷ 8ῳ αὐτοῦ ἄρθρῳ ὁρίζεται, ὅτι ἀπαγορεύεται πᾶσα ἐκποίησης δασικῶν ἐκτάσεων ἢ λειβαδίων ἀνηκόντων εἰς τὰς ἐν ἐνεργείᾳ Μονάς, ἐπιτροπομένης μόνον τῆς ἀναγκαστικῆς αὐτῆς ἀπαλλοτριώσεως ὑπὲρ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης, ἥτις δύναται νὰ ἐκποιήσῃ ταῦτα διὰ δημοπρασίας. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης καταφέρεται τὸ τελειωτικὸν πλήγμα κατὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, καθ' ὅσον, ἐν ᾧ διὰ τῶν μέχρι τοῦδε ἀγροτικῶν Νόμων, λόγῳ τῆς στενότητος τῆς γῆς, ἀπηλλοτριοῦντο μόνον αἱ καλλιεργήσιμοι γαῖαι τῶν Μονῶν πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν ἀκτημόνων καὶ τῶν προσφύγων, ἀφιεμένων τῶν δασῶν καὶ τῶν λειβαδίων εἰς τὰς Μονάς πρὸς ἐξυπηρέτησιν, διὰ τῶν ἐξ αὐτῶν εισοδημάτων, τῶν πολλαπλῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀναγκῶν, διὰ τοῦ ὧς ἄνω Ν. Διατάγματος ἀπαλλοτριοῦνται καὶ ταῦτα ἀναγκαστικῶς ἀντὶ ὑπερλεστάτης τιμῆς, ἀποξενουμένης οὕτω τῆς Ἐκκλησίας τῆς μόνης σχεδὸν ὑπολειφθείσης εἰς αὐτὴν περιουσίας.

—Ὡσαύτως τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου δι' ἔγγραφου αὐτοῦ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας ἐξήτησεν ὅπως μὴ τεθῇ εἰς ἐφημερίαν ἢ ἀναγραφεῖται ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ εἰδήσεις, καὶ ἢ πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ νεοπιστάτου Ταμείου Ἐπισκοποῦ θὰ κρατῆται τὸ ἐν τέταρτον τῆς καθοριζομένης τιμῆς ἀπαλλοτριώσεως μοναστηριακῶν κτημάτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΑΣ

Κατὰ τὰς 28 Ἀλεξανδρείας ἡμετέρας εἰδήσεις αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ τῆς διεξαγωγῆς τῆς τελευταίας προκριματικῆς ἐκλογῆς πρὸς ἀνάδειξιν τῶν ὑποψηφίων διὰ τὸν πατριαρχικὸν τῆς Ἀλεξανδρείας θρόνον, ἐν Καί-

ρω συνήρχοντο εις συνέλευσιν οί αντιπρόσωποι πάντων των εν Αιγύπτω συρορθόδοξων ὄπως, λάβουσι ἀποφάσεις ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ ζητήματος, Ὡς γνωστὸν ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἀνακοινώσεων ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ», οἱ ὁρθόδοξοι Σύροι τοῦ κλίματος τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ θρόνου ἀπέσχον καὶ τῶν τριῶν πρώτων σταδίων τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς, παρασυρόμενοι ἐπὶ τινῶν ἐκ τῶν προκρίτων τοῦ Κάιρου καὶ ἰδίᾳ τοῦ Ἐμίρου Ἀντιφάλλα, διατιπώσαντων ὑπερβολικὰς ἀξιώσεις ἐπὶ ἀνυπάρχοντων αὐτῶν δικαιωμάτων.

Παρὰ τὴν στείαν ταύτην τῶν Σύρων, αἱ ἐκλογαὶ τῆς 3 Φεβρουαρίου διεξήχθησαν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθρῇ τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας ἐν πλήρει τάξει. Τῆς ἐνάρεξως τῆς ψηφοφορίας ἐγένετο δέησις ὑπὸ τοῦ Σ.β. Τοποτηρητοῦ μητροπ. Τριπόλεως κ. Θεοφάνους, ἀπαγγέλλαντος τὸ τῆς Πίστεως Σύμβολον. Πρώτοι ἐψήφισαν οἱ κληρικοί, μετ' αὐτοὺς δ' ἠκολούθησαν οἱ λαϊκοὶ ἀντιπρόσωποι τῶν κοινοτήτων καὶ τῶν ἐπαγγελματιῶν. Ἡ ψηφοφορία διήρκεσεν ἐπὶ 4 συνεχεῖς ὥρας, ἐψήφισαν δὲ πάντες οἱ ἐκλεκτοί, τὸν ἀριθμὸν 258. Μετὰ τὴν διαλογὴν τῶν ψήφων ὑπὸ δύο ψηφολεπτῶν, κληρικοῦ καὶ λαϊκοῦ, ἡ ψηφοφορία ἀπεδείχθη παρασχούσα τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα: Μητροπ. Νουβίας Νικόλαος 97, Πατριαρχῆς πρ. Κων/πόλεως Μελέτιος 73, Μητροπ. Λεοντοπόλεως Χριστοφόρος 45, Μητροπ. Τριπόλεως Θεοφάνης 22, Μητροπ. Τραπεζοῦντος Χρυσάνθος 9, Μητροπολ. Πτολεμαίδος Παρθένιος 9. Ἐδόθησαν δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν 2 «τιμῆς ἕνεκεν».

Μετὰ τὴν ψηφοφορίαν ὁ ἐκ τῶν ὑποψηφίων τούτων καταρτισθεὶς κατάλογος ἐκλεξιμῶν διὰ τὸν πατρ. θρόνον διαβιβάσθη πρὸς τὴν Αἰγ. Κυβέρνησιν εἰς Κάιρον πρὸς ἔγκρισιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἡ ἱστορικὴ ἔπαυσις «Κατὰ—Μόνας», ἐν ἣ καὶ τὸ προσκύνημα τοῦ Θεοδόχου Συμεῶν μετὰ τῆς ὑπὸ τὸν ναὸν κρύπτης, παρεχωρήθη ὀριστικῶς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ιεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ πρὸς τὴν Ἀγγλικὴν Ἀρμοστείαν τῆς Παλαιστίνης. Κατ' εἰδήσεις ἐξ Ἱεροσολύμων, καθ' ἣν ὥραν ἡ Ἱ. Σύνοδος συνεδρίαζεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς παρεχωρήσεως ταύτης, ἦν ὡς γεγονὸς ἀνήγγειλεν εἰς αὐτὴν ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης, ὁ ἐκ τῶν ἀρχιερέων τοῦ θρόνου σεβ. Διοκαιοσαρείας κ. Ἀρστάρχος εἰσδημήσας εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριῶν ἤρξατο ἐντόνως διαμαρτυρούμενος διὰ τὴν πρᾶξιν, τὴν σλύτη δ' ἐπῆλθεν ἡ σύγκυσις, ὥστε ἡ μὲν συνεδρία διελύθη, συνεπεία δ' εἰδοποιήσεως πρὸς τὴν Ἀρμοστείαν ὑπάλληλοι αὐτῆς προσδραμόντες εἰς τὰ Πατριαρχεῖα συνέλαβον τὸν ἀρχιερέα καὶ ὀδηγήσαντες αὐτὸν εἰς τὴν Ἀρμοστείαν ἐκράτησαν ἐπὶ δύορον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Μόσχας διαβιβαζομένας μέσω Βερολίνου, ἐπ' ἐσχάτων οἱ μπολσεβικοὶ φαίνονται ἀνανεώσαντες τὸν διωγμὸν τῶν κατὰ τῶν ὁπαδῶν τοῦ ρωσ. Πατριαρχείου, τῶν ἄλλως ἐκεῖ καλουμένων «Τυχωνικῶν». Οὕτω ἡ ἀντικαταστάσασα τὴν Τσε-Κά διαβόητος πολιτικὴ ὁργάνωσις Γκέ-Πέ-Ού ἔχει ἤδη

συλλάβει καὶ θέσει ὑπὸ κράτησιν πολλοὺς διακεκριμένους πατριαρχικούς ἀρχιερεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ αὐτὸν τὸν Τοποτηρητὴν τοῦ ρωσ. Πατριαρχικοῦ Θρόνου Μητροπολίτην Πέτρον Κρουτίτσκη. Αἱ συλλήψεις αὗται ἀποδίδονται εἰς κατ' αὐτῶν ἐνεργείας τῶν παραγόντων τῆς «ἀνακαινιστικῆς» ἐκκλησιολογίας, ἢτοι τῶν ἀνηγόντων εἰς τὴν λεγομένην «Σύνοδον τῆς Ὁρθοδ. Ρωσικῆς Ἐκκλησίας». Ὑπὲρ τοὺς ἑῶν πατριαρχικοὺς ἀρχιερεῖς, ἐσχίται συγκεντρωθέντες ἐν Μόσχᾳ πρὸς σύσκεψιν, ἀπηλλάθησαν τῶν ἐδρῶν τῶν ὑπὸ τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν. Συνεπεία βιαιῶν ἀφθροῦ δημοσιευθέντος ἐν τῇ σοβιετικῇ ἐφημερίδι «Ἰζβέστια» («Ἐιδήσεις» κατὰ τοῦ Τοποτηρητοῦ Σ.β. Πέτρον. ὃν ὁ ἀφθρογράφος κατηγορεῖ ἐπὶ ἀντεπανιστασιακῇ κατὰ τῶν Σοβίτ δούσει, πολλοὶ τῶν πατριαρχικῶν μητροπολιτῶν, ἀποτιχόντες ἐν τῇ ἀποκρίσει τῶν νὰ πείσωσι τὸν Τοποτηρητὴν νὰ προβῇ εἰς ἀνάφρασιν τῶν γραφέντων, αἶνα προὐκίλευσαν τάραχον, προέβησαν, μετὰ τὴν σύλληψιν αὐτοῦ, εἰς καταρτισμὸν συνόδου ὑπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Αἰατεριμπούργου Γρηγόριον ὑπὸ τὸν τίτλον «Προσωροῦ Ἀνατόου Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου», προπαρασκευαστικῆς ὀριστικῆς ὁργανώσεως τῆς Ρωσ. Ὁρθοδ. Ἐκκλησίας καὶ συγκεντρωτοῦ ὅλην τὴν ἐξουσίαν πρὸς τὸ παρόν. Τὸ σῶμα τοῦτο ὅμως οὕτω καταρτισθὲν θεωρεῖται παράνομον ὑπὸ τῶν ὑπεροφίων Ῥώσων κληρικῶν, οἵτινες ὑπὸ τὸν Μητροπ. Κιέβου φαίνονται τείνοντες εἰς κήρυξιν ὀριστικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀνεξαρτησίας ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Ρωσίᾳ ὁμάδων μέχρι τῆς τελείας ἐξιφανίσεως τοῦ μπολσεβισμού.

Αἱ ἐπιτάξεις τῶν Μολαστηριακῶν κτημάτων

Παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας ἀνεκοινώθη εἰς τὸ Γενικ. Ἐκκλ. Ταμεῖον ἡ κάτωθι ἐγκύκλιος αὐτοῦ διαταγὴ πρὸς τὰς ἀαφόρους Ἐποικιστικὰς Ἀρχάς, σχετικὴ πρὸς τὴν ἐπίταξιν ἢ κατάληψιν κτημάτων δι' ἐγκατάστασιν προσφύγων.

Τὴν ἐγκύκλιον ταύτην δημοσιεύομεν ὅπως ἔσωιν αὐτὴν ὑπ' ὄψιν τὰ Ἠγῆλια τῶν Ἱ. Μονῶν καὶ ἐνεργήσωσι καταλλήλως.

Πρὸς: 1) Διευθύνσεις Ἐποικισμού, 2) Γραφεῖα Ἐποικισμού, 3) Νομογεωπόνους, 4) Ὑπηρεσίας, Ἐποικισμού Πατρῶν Ἀθηνῶν.

Παρατηρήθη ὅτι πολλάκις καταλαμβάνονται δι' ἐγκατάστασιν προσφύγων ἐκτάσεις κτημάτων πέραν τοῦ ὁρίου τοῦ ἀπαραιτήτου διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν προσφύγων, παρὰ τὸν ἐπιδικασθέντα σκόπον διὰ τῆς καταλήψεως, ὅστις εἶναι ἡ ἐπαρκὴς γεωργικὴ ἀποκατάστασις τούτων.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐπέρχεται σπαιάλη τῆς γῆς ἄσκοπος καὶ συστηματικὴ ἔχουσα ὡς ἀποτέλεσμα πλὴν τῶν ἄλλων τὴν μὴ καλλιέργειαν τῆς γῆς πρὸς μεγίστην βλάβην τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς, ἐνῶ ἐξ ἄλλου γεννᾷ τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι τὸ Κράτος ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν παραγωγὴν καὶ μόνον σκοπὸν ἔχει τὴν καταπολέμησιν πικρῶς συμφέροντος τῶν ἰδιοκτητῶν παριστανόμενον οὕτω ἀδικοῦν τούτους. Ἐπὶ πλέον δημιουργεῖ

τούς πρόσφυγας άεργους και ούχι συστηματικούς και έργατικούς γεωργούς καθ' όσον προβαίνουν ούτοι εις ένοικιάσεις, ός βοσκών, τής πλεοναζούσης έκτάσεως, άρχοίμενοι εις τόν εκ τούτου πορισμόν μέσου συντηρήσεως και άποφεύγοντες τόν μετά κόπου τοιούτον.

Και ένφ τα άποτέλεσματα τούτα έχομεν, ύποβάλλεται ός έπίμετρον και τό Κράτος εις άποζημιώσεις πρός τούς ιδιοκτήτας άρχετα σημαντικός. Τούτου ένεκα συνιστώμεν τά κάτωθι, ών τήν άκριβή τήρησιν άπαιτούμεν αυστηρώς.

1) Έάν κτημά τι έχη έπιταχθή ύπερ προσφύγων, ή έχη άπλώς καταληφθή, και οι πρόσφυγες έχουν προβή εις ένοικίαιον τών πλεοναζουσών έκτάσεων πρός βοσκήν, τό εκ τούτων μίσθωμα θέλει κατατεθῆ εις τό Ταμείον παρκαταθηκών επ' όνόματι τών ιδιοκτητών, οίτινες τῆ άδεία του άρμόδιου Γραφείου Έποικισμού έκδιδομένη μετά αίτησιν τούτων θέλουσιν αναλάβη εκ του Ταμείου τούτου και άφού προηγουμένως δηλώσουν έγγραφώς πρός τό άρμόδιον γραφείον, ότι παραιτούνται πάσης αξιώσεως άποζημιώσεως διά τήν έπίταξιν ή κατάληψιν, τής έκτάσεως ταύτης, τής άποζημιώσεως περιοριζομένης μόνον επί του τμήματος, ούτινος κάμουν χρῆσιν οι πρόσφυγες.

2) Έάν οι πρόσφυγες δέ έχοιν προβή εις ένοικίαιον τής πλεοναζούσης έκτάσεως, τό άρμόδιον γραφείον άκούον τάς άντιλήψεις τών προσφύγων θα έκτιμήσῃ τάς άνάγκας τών προσφύγων εις καλλιεργησίμους και βοσκησίμους έκτάσεις διά τήν άρχομένην περίοδον και τήν όντως πλεονάζουσαν θα παραχωρήσῃ προσωρινώς εις τόν ιδιοκτήτην πρός έλευθέραν χρῆσιν του και καθ' ούλονδήποτε τρόπον είτε πρός αυτοπρόσωπον καλλιέργειαν, είτε πρός ένοικίαιον, ή και διά βοσκήν ιδίων ποιμίων ή ένοικιαστοῦ, καθισταμένου γνωστοῦ αυτώ ότι διά τής παραχωρήσεως ταύτης δέν λύεται ή έπίταξις ή κατάληψις, άλλ' άπλώς παραδίδεται αυτώ ή χρῆσις δυναμένων, τών προσφύγων, εάν έγκαίρως δηλώσουν πρός τό Γραφείον Έποικισμού, να έπεκτείνουν τήν καλλιέργειαν και επί τής έκτάσεως ταύτης, ότε ο ιδιοκτήτης ή ο τυχόν ένοικιαστής ούδεμίαν θέλει φέρει άντίρρησην πρός τούτο και άν ζῆ τό Κράτος κρίνη επάναγκας να έγκαταστήσῃ και άλλους πρόσφυγας. Έννοείται ότι ή όφειλομένη τότε άποζημιώσις θέλει περιορισθῆ εις τήν αναλογοῦσαν επί τών υπ' αυτών κατεχομένων έκτάσεων αυξασιμένην εκάστοτε κατά τήν αναλογοῦσαν επί τής έφ' ής έπεκτείνεται ή κατάληψις έκτάσεως. Έάν κατά τήν επέκτασιν τής καταλήψεως τύχη ο ιδιοκτήτης να έχη και καλλιεργήσῃ, ή άποζημιώσις διά τά όργώματα και τήν εν γένει καλλιέργειαν θέλει κανονισθῆ ως κανονίζεται κατά τόν χρόνον τής άρχικῆς επτάξεως διά τάς πραγματικὰς ζημίας του καλλιεργήσαντος. Έάν όμως πρόκειται να γίνῃ συγκομιδή, αυτη θα γίνῃ παρὰ του ιδιοκτήτου και θέλει κατοπιν παραδοθῆ ή έκτασις αυτη εις τούς πρόσφυγας.

3) Έάν τέλος οι πρόσφυγες έχουν εγκατασταθῆ επί κτήματος κηρυχθέντος άπαλλοτριωτέου και παραδοθῆ ή νομή έκτάσεως πλειόνων ξεκείνων, ών δύνανται να κάμουν χρῆσιν, είτε πρός καλλιέργειαν είτε πρός βοσκήν κατά τήν άρχομένην γεωργικὴν περίοδον, τότε τό

γραφείον Έποικισμού, ενεργοῦν ως και κατά τήν προηγουμένην περιπτώσιν και περιορίζον διά νεωτέρου πρωτοκόλλου εις τάς άπαραιτήτους έκτάσεις τήν παραχωρουμένην νομήν, άφίνει εις τόν ιδιοκτήτην τήν διακατοχήν τών επιλοίπων έκτάσεων μέχρι τής αφαιρέσεως και τούτων ευθὺς ως παρυστῆ άνάγκη ή μέχρις οὔ ή Έπιτροπή Έπαλλοτριώσεως καθορίσῃ οριστικῶς τόν κλήρον και τάς παραχωρουμένας εν γένει έκτάσεις.

Έάν τό επιστρέφόμενον εις τόν ιδιοκτήτην εἶνε δασώδης έκτασις ή θαμνώδης, οι πρόσφυγες θέλουσιν έχη δικαίωμα ξυλεύσεως μόνον διά τάς οικιακὰς τών άνάγκας, εφαρμοζομένων αναλόγως τών δασικῶν νόμων και διατάξεων.

Τήν παροῦσαν παρακαλοῦμεν όπως κοινοποιήσῃτε εν περιλήψει εις τούς Δασάρχας, τάς προσφυγικὰς ομάδας και τούς ιδιοκτήτας τών κτημάτων, να λάβουν γνώσιν και συμμόρφωσιν.

Ο Υπουργός
Κ. ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ

Αρχιεπισκοπή Αθηνών

ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

Έρανος Ημέρας Πτωχών 14ης Δεκεμβρίου 1925.

1)	Αλέξανδρος	Αγ. Π. Φαλήρου	Δρ.	15.910.—
2)	Αικατερίνης	» Πλάκας	»	7.000.—
3)	Απόστολοι	» Τζιτζιφιές	»	2.553.—
4)	»	» Θησείου	»	2.285.—
5)	Ασώματοι	»	»	5.000.—
6)	Αρτέμιος	» Γοίβας	»	2.367.—
7)	Αθανάσιος	» Θησείου	»	6.000.—
8)	Ανάργυροι	» Ψυρρή	»	6.537.50
9)	Αικατερίνη	» Πετραλώνων	»	1.229.30
10)	Βασίλειος	» Πειραιώς	»	14.272.—
11)	Γεώργιος	» Καρύτσης	»	19.600.—
12)	»	» Κυψέλης	»	22.400.—
13)	»	» Δουργούτη	»	2.440.—
14)	»	» Κερατοίνι	»	754.—
15)	Γέννησις Χριστού	»	»	3.000.—
16)	Γλυκερία	Αγ.	»	2.591.—
17)	Γέννησις Θεοτόκου	Κηφισίας	»	5.859.—
18)	Δημήτριος	»	»	1.436.—
19)	»	» Αμπελοκήπων	»	4.004.50
20)	»	» Μπραχάμι	»	1.336.—
21)	»	» Ψυρρή	»	5.000.—
22)	»	» Ξυλοκερατέας	»	4.378.—
23)	Δανιήλ	Προφ. Μεταξουργ.	»	5.020.—
24)	Διονύσιος	Αγ. Πειραιώς	»	5.800.—
25)	Ειρήνης	» Αθηνών	»	3.572.—
26)	Ελευθέριος	» Πειραιώς	»	4.038.—
27)	»	» Αρεως	»	6.000.—
28)	Ευαγγελισμός Θεοτ.	Πειραιώς	»	20.107.—
29)	Ζωοδόχος Πηγή	Αθηνών	»	11.765.—
30)	Ζώνη	Αγ. Πατησίων	»	2.857.15
31)	Ηλίας	Προφ. Πειραιώς	»	8.170.—
32)	Αγ. Θεόδωροι και Χρυσοκαστρ.	»	»	17.441.—
33)	Ιωάννης	Αγ. Σεπολίων	»	1.320.—
34)	»	» Γαργαρέττας	»	7.061.50

35	Κοίμησις Θεοτ. Ρόμβης	Δρ.	4.492.—
36)	» » Κυνοσάργους	»	2.693.50
37)	» » Ἀμαρουσίου	»	1.971.—
38)	» » Μοναστηρακίου	»	9.997.—
39)	» » Κολοκυνθούς	»	1.967.—
40)	Κων]στίνος Ἀγ. Ομονοίας	»	12.271.70
41)	» » Παλαιῶς	»	11.977.10
42	Καπνικαρέα	»	5.967.—
43)	Κων]στίνος Ἀγ. Πειραιῶς	»	12.000.—
44)	Λουκάς Ἀγ. Πατησίων	»	3.631.—
45)	Μητρόπολις Ἀθηνῶν	»	20.000.—
46)	Μεταμόρφωσις Σωτήρος Πλάκας	»	9.117.—
47)	» » Καλλιθέας	»	4.992.—
48)	» » Λ. Συγγεῶν	»	2.744.—
49)	» » Μοσχάτου	»	1.000.—
50)	Μάρκελλα Ἀγία Βοτανικοῦ	»	547.—
51)	Μερίνα	»	5.098.—
52)	Μηνῶς Ἀγ. Σαλαμῆς	»	828.55
53)	Μελέτιος Ἀγ. Σεπολίων	»	2.157.—
54)	Μεταμόρφωσις Πειραιῶς	»	7.000.—
55)	» » Κηφισιάς	»	3.857.—
56)	Νικόλαος Ἀγ. Πειραιῶς	»	8.741.—
57)	» » Κάτω Πατήσια	»	5.791.—
58)	» » Ραγκαβᾶ	»	3.950.—
59)	» » Πευκακίων	»	17.143.—
60)	» » Χαλάνδριου	»	293.—
61)	Παντελεήμων Ἀγ. Ἀχαρνῶν	»	21.793.—
62)	Παῦλος » Ἀθηνῶν	»	23.890.—
63	Παναγία Θεοτ. Χρυσοκαστρ.	»	3.254.—
64)	Παντελεήμων Ἀγ. Ἰλισσοῦ	»	5.438.—
65)	Πολύκαρπος Ἀγιος	»	5.285.—
66)	Σοφία Ἀγία Πειραιῶς	»	10.000.—
67)	Σπυρίδων Ἀγ. Σταδίου	»	11.405.—
68)	» » Πειραιῶς	»	15.574.—
69)	Στυλιανός » Ἀρεῶς	»	912.—
70)	Σάββας » Βοτανικοῦ	»	1.575.—
71)	Τριάς Ἀγ. Κεραμικοῦ	»	3.181.—
72)	» » Πειραιῶς	»	29.018.50
73)	» » Ἡράκλειον	»	1.960.—
74)	Ταξιάρχαι Πολυγώνου	»	17.757.—
75)	Τρεῖς Ἱεράρχαι	»	3.500.—
76)	Ταξιάρχαι Πύλης Ἀγορᾶς	»	2.831.30
77)	Φωτεινή Ἀγία	»	3.947.—
78)	Φίλιππος Ἀγιος	»	2.557.15

Τὸ ὅλον Δραχ. 552,707.95

Ὁ Λογιστὴς

Δημ. Κυριακίδης

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Πολυκάρπου Συνεδριεῦ Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγ.πόλεως. Ἡ Ὀμιλία ἐπὶ τῇ 1600 τῇ ἐπετείῳ τῆς Α' Οἰκου-
μενικῆς Συνόδου. Ἐξεδόθη ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλαδίῳ ἢ λαμπρᾷ
ὁμιλία τοῦ Σ. Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγ.πόλεως κ.
Πολυκάρπου, τὴν ὁποίαν ἐξεφώτισε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος
τῇ 31 Μαΐου ἐν τῷ Μητ.κῶ Ναφ. τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ ὁμιλία
εἶνε καλλιπεπὴς ἀναπτύσσουσα τὴν μεγάλην σημασίαν τῆς
Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Χρ.κῆς Θρη-
σκείας.

Ἀρχιδ. Γ. Πολιζοῦδου (ἀποφοίτου τῆς Θεολ. Σχολῆς

Χάλκης). Πρέπει νὰ ὑποφέρωμεν: Νέα Ὑόρκη 1924.— Τὸ
πῶνυμα τοῦτο, πραγματευόμενον περὶ τοῦ φλέγοντος κοι-
νωνικοῦ προβλήματος καὶ τῶν δοκιμασιῶν τοῦ ἐργαζομέ-
νου κόσμου, καίτοι προωρίσθη κυρίως διὰ τοὺς ἐν Ἀμερι-
κῇ Ἑλληνας, τοὺς ἐν μόχθῳ καὶ ἰδρωτὶ κοπιῶντας διὰ τὸν
ἄρτον τῶν πρὸς ἀνακούφισίν των, οὐχ ἦττον μετ' ὠφελείας
ἀναγινώσκειται ὑπὸ πάντων. Διότι διὰ γλώσσης, τὴν ὁποίαν
διακρίνει ἡ εὐκρίνεια καὶ ἡ ἀφέλεια ἀγαπώσης καρδίας
καὶ ἡ ἐκ βαθείας ψυχολογίας τῆς ζωῆς γνώσις, δίδει τὴν
προσέκουσιν λύσιν εἰς τὸ μέγα πρόβλημα τῆς ὀδύνης ἐν
τῇ ζωῇ καὶ δὴ τῶν δοκιμασιῶν τῶν δικαίων, καὶ διδάσκει
τὸ μυστικόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπαλύνονται αἱ ὀδύνη καὶ αἱ
θλίψεις μετριάζονται, καὶ τὸ ὅποιον ἀπεργάζεται τὸν ἀγω-
νιζόμενον ἄνθρωπον νικητὴν καὶ τροπαιοῦχον ἐν τῇ ζωῇ,
καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν φέρει τὸν βαρύτερόν του σταυρόν.

Ἀρχιμ. Χριστοφόρου Κτενᾶ (ιερατικῶς προϊσταμέ-
νου τῆς ἐν Γαλαζίῳ ἑλληνικῆς κοινότητος κλ.). Τὰ ἐν Ἀ-
γίῳ Ὅρει ἱερὰ καθιδρύματα καὶ ὁ διέπων αὐτὰ ὄργανισμός.
Θεσσαλονίκη, 1925.— Ὁ καὶ ἐξ ἄλλων ἔργων γνωστὸς
συγγραφεὺς τοῦ παρόντος πονήματος, γνώστης βαθῆς τῶν
τοῦ Ἀγίου Ὁρους ὡς τε ἀνήκων εἰς τὴν μοναστικὴν τοῦ
Ἄθω πολιτείαν, καὶ ἐξ ἐμπεριστατωμένων μελετῶν τῶν
πρῶτων πηγῶν, ἐν Α' μὲν μέρει τοῦ ἔργου τοῦ τούτου ἐκ-
θέτει τὰ τῆς συστάσεως καὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἐν Ἀγίῳ
Ὅρει τῶν ὑπαρχόντων ἱερῶν καθιδρυμάτων, οἷα αἱ Μοναί,
τὰ Κελλῖα, τὰ Καθίσματα, αἱ Καλύβαι, τὰ Ἐρημητήρια ἢ
Ἡσυχαστήσια, αἱ Σκήται καὶ τὰ Σπήλαια, ἐν Β' δὲ μέρει
πραγματεύεται περὶ τοῦ ὄργανισμοῦ τῶν καθιδρυμάτων τού-
των. Τὸν βίον τῶν ἐν αὐτοῖς διατωμένων μοναχῶν ὁ σ.
χαρακτηρίζει ὡς διάφορον τῶν ἐν ταῖς Μοναῖς διαβιούντων,
διότι συνδυάζουσι τὴν προσευχὴν μετὰ τῆς ἐργασίας.

— Ἐν τοῖς Γραφεῖσις τῆς Ἐκκλησίας πωλεῖται ἡ Ἐκκλη-
σιαστικὴ Ἱστορία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Διδυμοστείου κ.
Φιλαρέτου Τόμου 3 Ἐκαστος τιμᾶται δραχ. 75.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Ἀπὸ τῆς ὥρας 10 π. μ. μέχρι τῆς 4 μ. μ. τῆς Κυρια-
κῆς τῆς 28ης Φεβρουαρίου 1926. ἐν τῷ ἐν Ἀμφίσσῃ
γραφεῖῳ τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Φωκίδος ἐνεργηθήσεται
ὁ τῆς οἰκειᾶς Ἐπιτροπῆς, ὁ διὰ τῆς ὑπ' ὑπ' ἀριθμ.
52658. π. ἐτ. διαταγῆς τοῦ Σ. Ὑπουργεῖου τῶν ἐκκλη-
σιαστικῶν κ.τ.λ. διαταχθεὶς διαγωνισμός δι' ἐνσφραγίστων
προσφορῶν μειοδοτικῆς δημοπρασίας πρὸς ἀνάδειξιν ἐργα-
σίου κατὰ τὰ περὶ δημοσίων ἔργων, κέκανονι μὲντι
ἀποπερατώσεως τοῦ Κτιρίου τοῦ ἐν Ἀγία Εὐθυμία ἐνορια-
κοῦ Ναοῦ (τὸ Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου) ἐπὶ τῇ βᾶσει
τῶν ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Μηχανικοῦ Παρνασσίδος Ν. Κλάφῃ
ἐκπονηθείσῃ καὶ ὑπομοδίως θεωρηθείσῃ εἰς τὸ ποσὸν
τῶν Δραχμ. 800.000 μελέτῃ ὡς καὶ ἐν τῇ σχετικῇ δια-
κηρύξει περιλαμβανομένων ὄρων, ὧν οἱ βουλόμενοι δύ-
ναι νὰ λάβωσιν γνώσιν πορὰ τῶ Μητροπολιτικῶν
Γραφείων ἀπὸ τῆς ὥρας 10 π. μ. μέχρι τῆς μεσημβρίας
ἐκάστης ἡμέρας. Ἐν Ἀμφίσσῃ τῇ 21 Ἰανουαρίου 1926

Τὸ ἐκκλ. Συμβούλιον.